

Ангел Каралийчев

Новогодишна приказка

Ти знаеш ли оная малка къшурка с книжното прозорче? Тя се намира край града, до самия път, който навлиза в гората. Насреща е високият комин на книжната фабрика. Цял ден този комин изкарва гъсти кълба дим. Ще попиташ: защо на прозорчето вместо стъкло са опънали бяла книга? Защото една немирна детска ръка тупна стъклото със снежна топка и го строши. Ако идеш в тая къшурка и почукаш на пътната врата, никой няма да ти отвори, но ще чуеш един ясен глас на момиче:

– Кой хлопа, моля?

Това е гласът на Калинка. Тя е петгодишно момиченце. Подир малко ще прогърми и един дебел мъжни глас:

– Хей, кой си ти? Ако си мечка, да се махаш, защото ще те заколя със сабята си!

Този пък е гласът на тригодишния Крум – братчето на Калинка. Той е мъничък, едвам приказва, бърка думите, но гласът му е страшно надобелял. Представи си, този Крум, вместо да пие вода – яде сняг. Простинал е хубавичко и сега буха здравата. Ще попиташ – нямат ли майка тези деца? Имат майка, много добра майка си имат, но тя е работничка в книжната фабрика. От зори до мрак се труди, печели пари, за да купува на децата си хляб, дрешки, дърва.

Сега ще ти разкажа какво се случи с Калинка и Крум срещу Нова година. Следобед, когато майка им тръгна към фабриката, заръча:

– Мирно да стоите! Да не се боричкате, да не изядете всичкия хляб и да не изгорите всичките дърва, защото други нямаме. Утре цял ден ще мръзнем, ако ги изгорите. Довечера, като се върна, ще ви донеса по едно кравайче и една голяма бяла книга. На нея ще нарисуваме дядо Мраз как пристига с шейна. Довиждане, деца!

– Довиждане, мамчице! – извикаха двете деца и затвориха вратата.

Щом заглъхнаха стъпките на майката, децата се втурнаха към печката. Отвориха вратичката ѝ, клекнаха и почнаха да пъхат вътре дървата, които майка им беше приготвила за Коледа. Натихака вътре всичките дръвчета. Печката грозно забумтя и светна. Стана много горещо. Децата разтвориха вратите и прозореца. Нахлу зимният студ. подир един час, когато дървата изгоряха – стаята изведнъж изстина, защото децата не се сетиха навреме да затворят вратата и книжното прозорче.

– Когато се върне мама довечера, ще ни пребие – замислено проговори Калинка. – Какво да правим сега? Искаш ли да отидем в гората и да съберем сухи дръвца?

– Искам! – отговори важно Крум.

Облякоха си дебелите дрехи. Калинка завърза Крумовите уши с

един вълнен шал. След туй грабна кошчето за дърва, хвана Крума за ръката и го поведе. Беше още видело, когато навлязоха в гората. Отлъчиха се по пътя. С голяма мъка почнаха да събират сухи клончета. Додето напълнят кошчето – настана вечер. Мразовитият вятър залюля дърветата и започна да ги засипва със сняг.

– Олеле, како, една снежинка влезе в окоето ми, не мога да виждам.

– Няма нищо, какиното момче – извика Калинка и обърса окоето на Крума с престилката си. – Върви сега подире ми, да излезем на пътя, че затымняхме.

Закрачиха двете деца, но наместо да поемат към широкия път, те навлязоха още по-дълбоко в гората. Затыгнаха до гърди в сняг. Почнаха да викат за помощ. Юначният Крум ревна. Страх го беше и от снега, и от вятъра, и от дърветата.

– Не плачи, миличко, защото, ако вълкът те чуе, ще дойде при нас и ще ни изяде.

Като чу тия думи, Крум, наместо да млъкне, ревна още по-силно.

– Кой плаче в тая самотна гора – извика някой зад дърветата.

Крум млъкна изведнъж. Двете деца се ослушаха и чуха песен на звънчетата. Обърнаха се и що да видят: между дърветата тичат два бели коня. На челата им светят звезди, а копитата им – сребърне. Тия два коня теглят една шейна, накамарена с дърва. Върху дървата седнал един старец с бяла брада и голям калпак, цалият засипан със сняг. Същински дядо Мраз.

– Кои сте вие? – попита старецът, като стигна при децата и спря конете.

– Ние сме Калинка и Крум.

– Ами що щете в гората по туй време?

– Дойдохме да съберем сухи дръвца.

– Дръвца ли? Я се качвайте на шейната!

И братият старец пое най-напред Крума, сетне Калинка. Намести ги на коленете си. Загърна ги хубаво с кожуха си и подкара конете. Запяха отново звънчетата.

Когато стигнаха до малката къщурка с книжното прозорче, старецът спря шейната. Сне полека двете премръзнали деца и ги заведе в къщи. Сетне се запретна и стовари всичките дърва от шейната в двора. Децата просто не вярваха на очите си, че имат толкова много дърва. Като свърши тая работа, старецът с дългата брада влезе в къщи, наведе се, челуна двете деца по челата и си отиде. Калинка и Крум чуха само как полекичка заглъхна песента на звънчетата.

Късно вечерта се върна майката. Децата я посрещнаха на прага.

– Мамчице, видя ли дървата?

– Видях ги, пиленца. Тая зима няма да мръзнете. Господ здраве да дава на дяда ви Горана от Дълбок дол. Обеща ми човекът и си съдържа думата.

– Имаш грешка, мамо, тези дърва ги докара дядо Мраз с шейна. Два големи бели коня теглеха шейната – извика Калинка.

– На челата им имаше звезди – обади се и Крум със своя пресипнал дебел глас.

– Защо ти е толкова пресипнал гласът? – попита майката. – Сякаш цял ден си бил в гората. Завторете вратата. Елата сега да си получите кравайчетата. като ги изядете, ще ми нарисувате този дядо Мраз, дето ни е докарал дървата. Искам и аз да го видя. Може пък да прилича на дяда ви Горана...

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Източник: <http://biblioteka.biberonbg.com/klasika/index.php?section=4&page=31>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4746>]